

[Weikop.]

aldrig vil blive godkendt som liberalisering af OEEC? Med andre ord, der er ikke tale om liberalisering, men alene om en efter handelsministerens mening mere hensigtsmæssig fordeling af bevillingerne og fordeling af valutaen.

Klarest synes jeg dette træder frem i reglerne om, at bevillingsudstedelsen kan forøges, hvis der er en mærkbar forskel mellem priserne her i landet og i udlandet på tilsvarende varer. Så kan man spørge: betyder det, at man ikke vil tillade import, medmindre der er en prisforskel? Og hvad er en „tilsvarende vare“? Udenlandske priser kan jo meget vel være højere på en vare eller en maskine, eller hvad ved jeg, der bruges til samme formål. Skal der så ikke gives friere bevillinger på et sådant område? Det er vistnok en meget farlig regel; når jeg siger, „at“ den er farlig, er det, fordi jeg lige har hørt det ærede medlem hr. Chr. Christiansens udtalelse herom. Jeg kan i denne forbindelse minde den højtærede minister om ministerens forgænger, der af Forbrugerrådet blev opfordret til at sætte køleskabe og frysebokse på friliste, netop fordi de danske priser var for høje og udenlandske typer var mere velegnede.

Jeg spørger: vil ministeren med den formulering, der nu står i loven, kunne hindre eller modsætte sig krav fra Forbrugerrådet, hvis og når sådanne krav stilles, selv om andre kræfter — jeg forstod på det ærede medlem hr. Chr. Christiansen, at der var sådanne kræfter — trækker i modsat retning? Ministerens egne erfaringer — det var vist med oliefyr — er nok heller ikke helt gode. Så faste regler om bevillingsudstedelse synes jeg må være betænkelige. Bevillingerne kan bl. a. gøres afhængige af virksomhedens art, omfang og øvrige forhold, og om der er udøvet selvstændig forretningsvirksomhed på det pågældende område. Den højtærede minister vil måske heroverfor sige: ja men sådan har praksis jo været tidligere. Men lovfæstelse af praksis hindrer efter min mening en nødvendig smidighed og giver administrationen, om jeg så må sige, en fast bemyndigelse, der i nogen grad giver fuldstændig hals- og håndsret over importørerne. Her kan administrationen både give og tage.

Ingen har stærkere — tør jeg sige — end det radikale venstre ønsket tildelings-systemer fjernet. Jeg kan bare nævne bil-tildelingen, som de radikale bekæmpede. Der er efter min mening kun én måde, hvorpå man kan kvæle sofaimportørerne, og det er ved at sætte varer på friliste eller give bevillinger efter behov, d. v. s. fri bevillingsudstedelse, eller at gå andre veje, som den forrige regering har benyttet, hvis man ikke helt tør lade importen få frie tøjler, og jeg erkender, at en sådan situation naturligvis kan foreligge. Jeg tror, at handelsministeren skulle sløjfe alle disse regler om administrationens praksis og holde sig til det, vi foreslog i fjor, nemlig at der bør tilstræbes så frie forhold for erhvervslivet som muligt bl. a. ved udvidelse af frilisterne, at importen skal gøres størst mulig under hensyn til betalingsbalancen, og at importen skal tilrettelægges således, at der skabes den fornødne konkurrence. Herved giver man bemyndigelsen en afgrænsning og giver mulighed for at skifte administration, som forholdene nu kræver det.

Jeg forstår heller ikke helt — det må jeg sige ligesom det ærede medlem hr. Anker Lau — hvorfor ministeren vil slette bestemmelsen om, at overførsel af varer fra friliste til bunden liste kun kan ske med tilslutning fra vareforsyningsudvalget. Det har dog været en bestemmelse, som både det radikale venstre og socialdemokratiet har været så glade for, og de har altid henvist os til, når der skulle ske et eller andet, at det kom jo i vareforsyningsudvalget. Det kan dog ikke være, fordi handelsministeren ikke kan få tilslutning til sine forslag. Trekanten sikrer ham jo tilslutning, og jeg kan dårligt tænke mig, at der vil være nogen risiko for ministeren fra retsforbundets side ved at komme med noget sådant i vareforsyningsudvalget; jeg kan dårligt tænke mig, at det vil gå i vareforsyningsudvalget, som det er gået i finansudvalget.

Må jeg minde om, at den højtærede minister hr. Jørgen Jørgensen i sin tid var så, jeg var lige ved at sige genial at give den venstre-konservative regering, efter at den havde virket et års tid, grønt lys for al den liberalisering, den ønskede at gennemføre. Den højtærede minister hr. Jørgen Jørgensen var så glad for sit påfund, at han dengang benyttede